

РЕШЕНИЕ

№ 7381

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 09.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **8098** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Х. К. от [населено място] с адрес ж.к. Н. I, [жилищен адрес]0 (по последни данни ж.к. М. ливади № 20Б, вх. Б, ет. 9, ап. 37, действаща чрез пълномощник адв. Р. Ш. против Решение №4332р-48600 от 20.07.2023г. на Началник отдел ПП при СДВР, с която ѝ е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство по заявление рег. № 21589 от 22.06.2023г. В жалбата се релевират оплаквания за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт. Сочи се, че са налице всички изискуеми предпоставки за издаването му и не съществуват пречките, предвидените в ЗДвП и Наредба № 1-157/01.10.2002 г. за постановения отказ. Искането към съда е да отмени обжалваната заповед. В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично. Чрез процесуалния си представител адв. Ш. поддържа жалбата. Прави искане съдът да отмени оспорения административен акт и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне и за издаване на исканото свидетелство. Претендира разноски.

В съдебно заседание ответникът - началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуален представител изразява становище, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на процедурата и при наличие на посоченото в него материално – правно основание. Счита, че жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претенцията за заплащане на адвокатско възнаграждение.

При преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с вх. № 21589/22.06.2023 г. от Х. К. до СДВР, отдел „Пътна полиция“. Към заявлението е представена наред с другите необходими документи и подписана от лицето декларация от 14.02.2023 г. по чл. 151, ал. 5 от ЗДвП, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, издадена от министъра на вътрешните работи, че е установило обичайното си пребиваване в Република България по смисъла на § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП на адреса, който е посочен като постоянен, а именно [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ет. 1.

В хода на административното производство, по повод на възникнали съмнения в достоверността на декларираната информация от заявителя в тази връзка е започнала проверка за установяване на обстоятелства, които имат отношение към "обичайното пребиваване" на заявителя. По този повод е направена справка за постоянния и настоящ адрес на лицето, справка за пътуване на лицето за периода 26.06.2022г. до 26.06.2023г., справка за нарушител/водач, справка за трудови/осигурителни правоотношения. Справките установяват както следва:

1. Постоянен и настоящ адрес на лицето - [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ет. 1.
2. Удостоверени влизания и излизания от страната на лицето през Аерогара С., които удостоверяват минимален период на престой в Република България от 24.11.2022г. до 26.06.2023г. на лицето от 85 дни (по преписката е прието, че

удостоверяват 87 дни).

3. Липса на трудов договор, по което лицето да е страна.

4. Отнети точки на Х. К. от влезли в сила НП – 26.

В рамките на проверката е поискано от Началника на 09 РУ при СДВР – очевидно поради грешка в информацията за адреса (в писмото до него е посочен настоящ адрес на жалбоподателката „кв. О. 2, [жилищен адрес]“, а по преписката няма каквито и да било доказателства подобни данни да са били установявани за жалбоподателката), да възложи проверка, при която да се установят някои обстоятелства, имащи отношение към установяване на обичайното местопребиваване на заявителя. Проверка е възложена и извършена. Тя се изчерпва с посещение на адреса и събиране сведения от собственика на имота със същия административен адрес, който утвърждава, че жалбоподателката не е регистрирана на адреса в кв. О. и не е позната за него. Резултатите от проверката са обективирани в докладна записка от 25.07.2023г., която е изпратена на началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР на същата дата (датата е след издаване на отказа).

Поискано е и от управителя на НОИ да предостави данни дали лицето е било осигурявано за периода една година назад от подаване на заявлението. Датата, на която това искане е било отправено не се установява от представеното заверено копие. Няма данни такава информация да е била събрана преди произнасяне на административния орган по заявлението за издаване на СУМПС.

На 20.07.2023г. е издадено оспореното решение. С него началникът на отдел „Пътна полиция“ към СДВР е постановил отказ за издаване на СУМПС по заявлението на К. на основание чл. 151, ал. 5 от ЗДвП. От фактическа страна актът е обоснован с обстоятелството, че от извършената справка за пътувания се установява, че през последните 12 месеца молителят е пребивавал на територията на страна 87 дни, няма трудови правоотношения, и в заявлението е посочил като телефон за връзка мобилен телефонен номер, предоставен от германски оператор. На база тези данни е изведен извод, че обичайното местопребиваване на лицето не е в Република България.

Решението е съобщено на К. на 26.07.2023г. началникът на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, а жалбата до съда е подадена на 02.08.2023г.

На 04.2023г. от лице, действащо по заместване на началника на отдел „Пътна

полиция“ към СДВР е поискано от началника на 02 РУ (териториално компетентен с оглед данните за адреса на К.) да възложи проверка, при която да се установят различни обстоятелства, имащи отношение към установяване на обичайното местопребиваване на заявителя. Няма данни по делото такава проверка изобщо да е била извършена.

От служебно извършената по повод на делото справка в НБД „население“ се установява, че от 09.11.2001г. до 31.07.2023г. постоянният адрес на жалбоподателката е [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ет. 1. След това – от 31.07.2023г., адресът е променен в ж.к. М. ливади № 20Б, вх. Б, ет. 9, ап. 37.

От показанията на свидетеля А. – гражданин на Ф., постоянно пребиваващ в Р. България, се установява, че се познава с жалбоподателката от 2021г. Заради близката си връзка с нея се е преместил да живее в [населено място], че двамата са заживели заедно през 2022г. - първоначално на адреса в [жк], но впоследствие са се преместили в апартамент в кв. М. ливади. Двамата пътуват често до Ф. по лични поводи, най-вече за срещи с неговото семейство. Жалбоподателката полага труд като домакиня в общия им дом, на негова издръжка е. Плановете на двамата са да продължат да живеят в България. От показанията на св. Г. се установяват по същество същите обстоятелства. Показанията на двамата свидетели са логични и непротиворечиви. Няма доказателства по делото, които да ги опровергават, поради което съдът ги приема за достоверни. Обстоятелството, че свидетелят А. е интимен приятел на жалбоподателката само по-себе си не е основание да се отрече предварително достоверността на неговите показания. Нормално е именно подобно лице да е най-добре осведомено за центъра на интереси на К..

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

За да прецени законосъобразността на оспореното решение, съдът взе предвид следното: Съгласно чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи, българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е

индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на МПС, като съгласно чл. 51, ал. 1 от ЗБЛД, то се издава от органите на МВР на лица при условия и по ред, определен с акт на МС. Съгласно чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, Министърът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредбата). Според чл. 4, ал. 1 от Наредбата, свидетелство за управление на МПС се издава от звената "Пътна полиция" при СДВР и ОДМВР, според постоянния адрес на лицето.

Нормата на чл. 151, ал. 5 от ЗДвП предвижда наред с друго, че свидетелство за управление на моторно превозно средство да се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца. Изискването свидетелството за управление на МПС на лицата да се издават и подновяват (заменят) от държавата – членка на ЕС по обичайното пребиваване на лицата е уредено в чл. 7 § 1, б. "д" и т. 3 б. "б" от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20.12.2006 г., относно свидетелствата за управление на превозни средства. В чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО е дадено легално определение на понятието "обичайно пребиваване" - мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност.

Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване. Дефиницията е преповторена в т. 46 на § 6 от ДР на ЗДВП.

При тази правна рамка съдът приема следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при съществени процесуални нарушения, довели до постановяване на акта в противоречие в материалния закон. Основанията за този извод са следните: Административният орган действително не е обвързан с декларираните обстоятелства във връзка с обичайното пребиваване на К. и при съмнение и може да назначи проверка относно тяхната достоверност, като в тази връзка може да събира служебно доказателства. Подобна проверка не представлява каквото и да било процесуално нарушение. Събраните в хода на административното производство доказателства в конкретния случай не са били достатъчни, за да се отрече верността на декларираните обстоятелства от К. във връзка с нейното обичайно пребиваване. Няма каквито и да било доказателства, че обичайното ѝ пребиваване е в друга държава членка на ЕС. Административният орган неправилно е интерпретирал правната уредба и е ценил събраните доказателства. Преди всичко следва да се посочи, че преди издаване на заповедта административният орган не е възложил проверка на обстоятелствата, свързани с обичайното пребиваване на К. на териториално компетентното лице – началника на ОЗ РУ към СДВР, с оглед данните за постоянния и настоящия ѝ адрес към момента по подаване на заявлението. При липсата на подобна проверка всички други събрани данни в хода на административното производство са само индиция, но не и доказателства, че обичайното пребиваване на К. не е в страната. Представената справка за осъществени пътувания няма изчерпателен характер, тъй като може да се гарантира, че тя отразява всички фактически напускания на територията на страната на лицето – български граждани и респ. не би могла да удостовери дните, в които лицето действително е пребивавало в България. Общеизвестен е фактът, че при преминаването на сухопътната граница към държави членки на ЕС не винаги се регистрира пътуването на физическите лица. Затова напълно възможно е в рамките на календарната година К. да не е отсъствала постоянно от България до момента на първото регистрирано „влизане“, както приема административният орган. Посочването на телефонен номер от немски мобилен оператор за връзка с органите на

МВР не би могло да означава само и единствено, че лицето обичайно живее в Германия. обстоятелството, че лицето не работи в България по гражданско или трудово правоотношение, при липса на информация за наличие на такова в друга държава членка на ЕС също не означава само и единствено, че лицето не пребивава обичайно в Република България.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният административен акт следва да се отмени, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да се разгледа искането за присъждане на разноски страна на жалбоподателя. Съгласно инкорпорирания в жалбата списък за разноски, претендирани са 600лв. – първоначален размер на адвокатско възнаграждение, 300лв. адвокатско възнаграждение за явяване на пълномощник на всяко съдебно заседание и 10лв. за държавна такса. По делото са представени доказателства за направени разноски в размер на 610лв., от които 10лв. за държавна такса и 600лв. за платен първоначален размер на адвокатско възнаграждение. Доказателства за платени други възнаграждения по делото от страна на К. на адв. Ш. не са представени и с оглед това основателността на претенцията за сумата над 600лв. за адвокатско възнаграждение е неоснователна. При този установен размер на платеното възнаграждение съдът намира направеното възражение за прекомерност от страна на процесуалния представител на ответника за неоснователно. Съгласно § 1 от ДР на НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за непредвидените в тази наредба случаи възнаграждението се определя по аналогия. Минималното възнаграждение за дела по Закона за българските лични документи е 600 лв., поради което съдът приема, че възнаграждение от 600лв. за делото като общ размер не е прекомерно. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да бъде осъдена да плати на жалбоподателката разноски по делото в размер на 610лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. В. К. от [населено място], ж.к. М. ливади № 20Б, вх. Б, ет. 9, ап. 37, действаща чрез пълномощник адв. Р. Ш., решение №4332р-48600 от 20.07.2023г. на Началник отдел ПП при СДВР, с която ѝ е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство по заявление рег. № 21589 от 22.06.2023г.

ВРЪЩА преписката на административния орган – началник отдел "ПЪТНА ПОЛИЦИЯ" при СДВР за ново произнасяне по заявлението на Х. К. с рег. № 21589 от 22.06.2023г., съобразно указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Х. К. от [населено място] с адрес ж.к. Н. I, [жилищен адрес]0, действаща чрез пълномощник адв. Р. Ш. направените съдебни разноски в размер на 610.00лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: